

Leuvensche Figuren

Bij den "wonderdoener,, Prof. R. SCHOCKAERT

Alle voorbereidingen waren getroffen — tweede en derde stellingen van een eventueel elastisch front een laatste maal nauwkeurig geïnspecteerd — wanneer wij eindelijk, met zeer gemengde gevoelens, aanbelden aan de witte poort in de Tiensche Straat. Een interview bij Prof. R. Schockaert kon een groot succes worden voor Onze Alma Mater, maar het laatste woord kon eveneens blijven aan de Maatschappij van ongevallenverzekering.

De wilde beesten - jachttrofeeën — Professor Schockaert is een groote Nemrod vóór het aanschijn des Heeren ! — in de ruime hal — everzwijnen die hun slagstanden en ruigen kop door den muur boren, zeehonden die met opgekrulde lippen lief doen aan uw voeten, arenden die in het ijle drijven en u elk oogenblik met hun grijpklauwen kunnen scalpeeren — verhoogden niet precies ons complex of superiority, verhoogden alleen ons Godsvertrouwen en stemden ons nederig als christen martelaars.

De eerste blik van Prof. Schockaert wanneer hij ons in de spreekkamer trof — wij lieten voorzichtig de tafel in het midden — was er een van ontgoocheling en achterdocht. Ontgoocheling, omdat de eerste en interessante diagnose van den gynaecoloog hier in het geval moeilijk kon doorgaan ; achterdocht, omdat iedereen die nog gelooft in den persoonlijken eigendom, noodzakelijk op zijn hoede moet zijn voor een representant van de bedelorden.

— Voor wat is het, Pater ?

Wij deden er minstens een kwartier over om die laconische vraag te beantwoorden...

— Neen, 't kan niet zijn !... Een dokter mag niet stoefen over zichzelf. Zie maar naar mijn *Geneeskundige Plichtenleer*, blz. 10.

Wij verwezen naar de hooge voorbeelden in het eerste nummer van Onze Alma Mater.

— Goed ! Maar dat waren ook allemaal pastoors !...

Andere argumenten beproefd — syllogismen, sophismen !

Neen ! Het paste niet !...

De berg kwam niet naar Mohammed !

Hooge kerkelijke waardigheidsbekleeders waren zoo vriendelijk hun gezag en invloed te doen gelden... Negative !

De Evangelische vervloeking werd dan over een illuster hoofd uitgesproken : Indien hij ook naar de Kerk niet luistert... Wel ! Anathema sit !

En toen is Mohammed naar den berg gegaan !...

Antwoordde Prof. Schockaert niet precies op de gestelde vragen, gedurende de verscheidene

Prof. R. Schockaert

bezoeken die wij bij hem aflegden, mochten wij veel zien — brieven, foto's, enz. — en kregen wij veel te hooren. Neen ! Niet alleen berijmde vertalingen van kernachtige Juvenalisverzen en sterke short-stories — de vrouwenarts, de chirurg, de menschenvriend Schockaert openbaarde zich. Mét de fijn-uitgewerkte analyse die ons van één zijner intiemste medewerkers gewerd en mede aan de hand van de eigen schriften van den grooten gynaecoloog, mogen wij wellicht beproeven een diepteboring te wagen naar het « waarom » en « hoe » van het zoo succesvolle levenswerk van hem wiens naam op dit oogenblik reeds alleen het grootste prestige verschaft, in en buiten den lande, aan de Medische Faculteit van onze Alma Mater.

* * *

Waarom Prof. Schockaert zijn grooten invloed en zijn soms verbluffende successen te danken heeft kan tot verscheidene oorzaken worden teruggebracht.

Vooreerst constateeren wij bij hem een zeer sterke diagnostische kennis, die de vrucht is van jarenlange bijgehouden studie van de geneeskundige wetenschappen. Komt daarbij nog een ongeëvenaarde manueele vaardigheid die aan den grond ligt van zoovele operatieve brauurstukken.

Wanneer wij hem o.a. vroegen waarom hij zelf zijn vocatie van wonderdoener meende te moeten toeschrijven, antwoordde hij — beide vuisten gebald vóór onze radeloze blikken — met een indrukwekkende stemverheffing : Waaraan anders dan aan deze twee hier ?...

Wij hebben toen voorzichtig het gesprek een andere wending gegeven... Grondige vakkennis dus en vaardigheid, maar beide bij Prof. Schockaert ontdaan van alle classisisme ! Met een zekeren weemoed kan hij op zijn handen kijken, die handen die zooveel menschen hebben gered en die eens zullen moeten rusten na volbrachte taak. Waarom hij juist in dit geval zóó dacht en elders zóó die insnede verrichtte, werd alleen bepaald door zijn superieur persoonlijk inzicht, door zijn intuïtie. Ja, Prof. Schockaert beroemt er zich wel eens op intuïties te hebben...

Het is vooral nochtans aan zijn sterk observatievermogen, aan de kunst om zijn vijf zintuigen te gebruiken, meer nog wellicht dan aan de hulpmiddelen van de wetenschap, dat hij zijn meeste successen te danken heeft. « Il faut être malin, hein ! » « Gij moet gezond verstand hebben ! » Dát zijn enkele van zijn geliefkoosde gezegden.

Op de tweede plaats dankt Prof. Schockaert zijn invloed aan het feit dat hij zich heel goed kan indenken in de mentaliteit van zijn patiënten en een absoluut vertrouwen weet in te boezemen. Zoowel met de armste volkswrouw als met de rijke barones weet hij op de gepaste wijze om te gaan. Een sterk persoonlijke manier van spreken — een diepe, doordringende stem en een grondige kennis van de volksche uitdrukkingen helpen hem hierbij — verhoogt nog die gunstig-suggestieve invloed, invloed dien hij gebruikt om zijn behandelingen te doen aanvaarden.

Prof. Schockaert doet aan psycho-somatische geneeskunde « avant la lettre ».

Met genoegen verhaalt hij hoe hij eens bij een hysterische patiente een diepgaande suggestie kon uitvoeren nog denzelfden dag dat de gewone professor van neurologie een vruchteloze demonstratie van hetero-suggestie had gegeven.

Dit alles verklaart dat Prof. R. Schockaert wel iets meer mag zeggen dan iemand anders en de patiënten heel gewillig zijn behandeling verdragen ook daar waar hij hun intiemste gedachten blootlegt.

Komt daarbij nog zijn uitgebreide levenswijsheid op lange ervaring gebaseerd.

Dit is het wat hem bij de Latijnsche auteurs die uitdrukkingen doet opzoeken en bewonderen, geslagen « à l'emporte pièce » die door alle eeuwen heen hun juistheid hebben bewezen.

Hoe hij er toe gekomen is de Latijnsche auteurs te vertalen ?

Het begon in 1929 toen zijn zoon Paul hem een tekst van Juvenalis meebracht van het college... — Welzalig de ouders die ook hierin nog hun ouderlijk gezag kunnen doen gelden ! — Vader Schockaert beging met brio de vreemde

zonde en was bovendien zóó getroffen door de gezegden van den ouden hekeldichter dat hij zich een editie van Juvenalis aanschafte en, ditmaal in ernst, te vertalen begon.

Zijn reusachtige taalkennis, zijn diepgaande humanistische vorming — Prof. Schockaert is hierin een voorbeeld voor de huidige jeugd die volgens hem, geen Latijn en zeker geen Grieksch meer kent! — zijn aangeboren gevoel voor rythme en rijm en zijn ongehoord geheugen, hielpen hem hierbij uitstekend.

Zijn vertalingen van Latijnsche schrijvers beslaan nu reeds verscheidene boekdeelen. En niet alleen als vertaler, ook elders heeft Prof. Schockaert zich nog verdienstelijk gemaakt. Getuige hiervan zijn merkwaardig artikel over de nieuwe spelling. Is het de vorm die hem in bewondering brengt? Neen! Maar de diep-menschelijke toon in hun verzen die op een meesterlijk-kernachtige wijze tot uiting komt.

De boeken van Prof. Schockaert bevatten aldus een synthese van zijn eigen levenswijsheid en tevens den schat van de levenservaring der Latijnen. Zij ook zagen scherp de menschelijke zwakheid, de reactie op het leed en de ziekte, den weerslag van de moreele en psychische nood waaronder het menschdom gebukt ging.

Iets is er in het leven van den ouden Prof. Schockaert — hij is op 3 September 71 jaar geworden — dat hem obsedeert: de vrees dat zijn wetenschap hem niet zal overleven, de dwanggedachte van het aere perennius. Maar veel, heel veel zal blijven!

Al waren het maar de honderden menschen die hij nog regelmatig ontmoet en die wellicht niet geboren waren had zijn kunst niet vermocht, na jarenlang steriel huwelijk, den droom van zoovele ouders te laten in vervulling gaan.

Met fierheid, doorspekt met humor, haalt hij dan de oude, vergeelde brieven te voorschijn, brieven van dankbaarheid, uit alle klassen en landen — uit Engeland, Frankrijk, Spanje, Japan... Toont hij zijn albums met de vele, frische kindergezigtjes en het telkens weerkerend onderschrift: «Honderd kusjes aan opa!»

En zeggen dat een oud-minister, in anticlericale objectiviteit, het zich ontvallen liet: «Hoe kan men toch betrouwen hebben in een man die nog de steriliteit behandelt met «benedikties?» De suggestieve invloed van den professor is soms zoo groot geweest dat de echte behandeling bijna onopgemerkt voorbijging!

Aere perrennius zijn de ontelbare moeders die hem het leven of de gezondheid te danken hebben toen deze door de faculteit opgegeven of tot mutileerende operaties veroordeeld waren. Kunde en kunst en een onbegrensd vertrouwen vermochten veel waar boekenwijsheid faalde.

In zijn Geneeskundige Plichtenleer, blz. 37, schrijft Prof. R. Schockaert aan het adres van de aspirant-medici, de volgende verheven woorden: «Zooals de priester kan hij (de huisdokter) gelden als een werkdadige bevorderaar der beschaving: zijn beroep is een echt apostolaat. Daarom zal hij de gelegenheid te baat nemen om in zijn omgeving goed te stichten onder stoffelijk, geestelijk en zedelijk oogpunt, opdat men van hem eens kunne getuigen dat hij goeddoende is voorbijgegaan en een zegen geweest is voor zijn volk...»

Prof. R. Schockaert, de beste wenschen van de vele collega's en vrienden begeleiden u. Ad multos annos! Moogt u nog lang rondgaan in ons midden al weldoende en een zegen beteekenen voor ons Vlaamsche volk!

Dit artikel was reeds gezet wanneer wij het droevig nieuws vernamen van het overlijden van Mevrouw R. SCHOCKAERT. Zij was een voorbeeldige en hoogstaande vrouw, een ideale moeder. Steeds heeft zij haar echtgenoot gesteund in zijn hard labeur van geneesheer en hem aangemoedigd tot een nooit falende, geestdriftige werkzaamheid. De vele vrienden en collega's bieden hier Prof. R. SCHOCKAERT hun innige deelneming aan.